

בתלתא ספרי כמו בשבת של ראש חודש
טבת — ליכא פגמא, לפי שכל אחד מהם
קורא בספר נפרד.

אך ביום הכיפורים שקורא הכהן הגדול,
שהוא חד גברא בתרי ספרי — איכא פגמא
אם יחליף את ספרו.

שנינו במשנה: ומברך עליה שמונה ברכות.

תנו רבנן: ברכת "על התורה" — היא כדרך
שמברכים בבית הכנסת בקריאת התורה,
לאחר הקריאה "אשר נתן לנו תורת אמת".

ואת הברכות על העבודה, ועל החודאה, ועל
מחילת העון היה מברך כתיקנה. בנוסח
שאנו אומרים אותן בתפילה.

ועל המקדש היה מברך ברכה מיוחדת, בפני
עצמו.

ועל הכהנים בפני עצמן.

ועל ישראל בפני עצמן.

ועל שאר תפלה — כפי שיבואר.

תנו רבנן: "ושאר התפלה" האמורה במשנה,
כך היא:

אומר בה באותה ברכה, רנה. ואומר בה גם
תחינה, ואומר בה "בקשה מלפניך על עמך
ישראל, שצריכין להושע" [לפי רש"י סוטה
מא א].

וחותם ברכה זו ב"שומע תפלה".

ואחר כך כל אחד ואחד מהעומדים שם,
שהיה מביא ספר תורה מביתו לעזרה בערב
יום הכיפורים, וקורא בו, כדי להראות חזותו
יפיו של ספר התורה שלו לרבים.

שנינו במשנה: הרואה כהן גדול כשהוא
קורא אינו רואה את שריפת הפר והשעיר —
לא מפני שאינו רשאי לראותם כאחת, אלא
מפני שאי אפשר לראותם כאחת והם נעשו
באותו הזמן.

והוינן בה: פשיטא שאין כל אסור לראותם
כאחת!?

ומשנינן: מהו דתימא — כדריש לקיש. דאמר
ריש לקיש: אין מעבירין על המצות. שאם
הזדמנה לאדם מצוה אחת, אל לו להמנע
מלעשותה כדי לעבור לעשות מצוה אחרת,
אלא יעשה את המצוה שהזדמנה לידו
תחילה.

והיה מקום לומר כי הוא הדין כאן. שאם
נודמן לו להיות נוכח, ולראות את אחת מן
השתיים, קריאת התורה או שריפת פר
ושעיר, יהיה חייב להשאר נוכח במקום
הראשון, ולא יעבור אל המקום השני, היות
ואין מעבירים על המצוות.

ומבאר הגמרא: ומאי מצוה יש בנוכחות
הזאת — שיש בזה כבוד ה', וכדברי הכתוב
[משלי יד] "ברב עם הדרת מלך".

קא משמע לן התנא במשנתנו שאין בכך
איסור של מעבר ממצוה למצוה, היות שאין
איסור זה נוהג אלא בעוסק במצוה ממש,
ולא בנוכחות בראיית מצוה, המוסיפה "רוב
עם" בלבד.

מתניתין:

משנה זו באה לבאר את העבודה בשאר
קרבנות היום, שאינם מיוחדים ליום
הכיפורים: